

30 серпня "Громадській думці" - 30 років!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 65–66 (13870-13871), 28 СЕРПНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Шоста річниця Іловайської трагедії

29 серпня -

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

ЗАГИБЛИХ
УЧАСНИКІВ
АТО

Щиро вітаю колектив газети «Громадська думка»
з 30 річницею від дня заснування!

Ви пройшли довгий час пілі-о-пліч із білоцерківцями, незалежності нашої Держави, тож саме ви є літописом новітньої історії свого постійного читача, який черпає новини міста саме з вашого інформаційного джерела, а це показник надвисокої довіри білоцерківців до видання!

Ваша постійна співпраця з міською владою і в той же час неупереджене подання новин міста - приклад справжньої незаангажованості, а ваші статті та інтерв'ю - показник надзвичайної турботи про міслян і справжнього зацікавлення життям як пересічних, так і видатних білоцерківців.

У вашій газеті працювали і працюють багато талановитих людей, для яких редакція стала рідною, саме вони насичують видання турботою та любов'ю до Білої Церкви і її жителів.

Від усього серця бажаю газеті «Громадська думка» і всім її співробітникам довгого і наїхненого творчого шляху, міцного здоров'я, добробуту і майбутніх звершень!

ЗІ СВЯТОМ!

Білоцерківський міський голова
Геннадій Дикий,

Петро Савченко,

Агов, поштарю!

Агов! Давай, давай хутчій,
поштарю!

Такий в мені читацький
інтерес,

Що аж пухтить, мов місто
на опарі.

Не заблукай в гущавині

адрес.

Не заноси деїнде, Бога ради,

Ці дорогі газетні сторінки -

Невтомний рупор голосу

громади

Над берегами міста і ріки.

I вже чи ще, чи мало,

чи багато,

А тридцять років битви

за джекпот

Достойного для нас життя

і свята

«Громадська думка» згукує

народ.

Народжена бурхливою

добою

Старанням редакційної

чоти

У кожній букві -

жовто-голубої

В майбутнє нам вимощує

мости.

Заради нього йде

на барикади

Не димом, а очищення

вогнем.

Давай, поштарю, цю ракету

правди,

Що і вночі подовжує нам

день!

ДВА КОЗАКИ Й ОДНА ЧАРІВНА КВІТОЧКА

Щороку в майже 20 білоцерківських родинах народжуються двійні, але цього літа вперше за 12 років лелека не полінувався і приніс до Білої Церкви трійню!

Відтак для Оксани та Дмитра Коломійців 20 липня цього року стало особливим днем, адже у них народилися відразу два хлопчики-блізнюки та красуня донечка. 28-річна мама народжувала своїх перших діток у київському пологовому будинку. Тато ж дуже переживав, аби малюки з'явилися на світ здоровими. На щастя, пологи були нормальними, хоча пару попередили, що буде важко. Щоправда, виписали додому їх лише через 17 днів.

Миколка, так називали одного із синочків, народився з найменшою вагою - 1,470 кг, його братик Сашко мав вагу 1,730 кг, а сестричка Марійка - 2,330 кілограм.

За інформацією

офіційних джерел

На запитання, як родині вдається справитися відразу з трьома немовлятами, жінка відповідає, що зовсім не просто, а в очах все одно світиться материнська ніжність і радість! Оксана наголосує, що без допомоги чоловіка її рідних, мабуть, не справилася б. Адже донька та сини і плачуть усі гуртом,

і їсти хочуть одночасно.

19 серпня міський голова Геннадій Дикий відвідав щасливу родину та привітав батьків із народженням діток.

«Ви найщастливіші

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ ГАЗЕТИ «ГРОМАДСЬКА ДУМКА»!

Від колективу Білоцерківської районної ради та районної державної адміністрації прийміть найщиріші вітання з ювілею датою вашого видання.

30 років - вік для газети поважний, надто сьогодні, коли засоби масової інформації з'являються та зникають так швидко, що часом не залишають після себе жодної згадки.

Ми Вас знаємо, як талановитих майстрів своєї справи з професійним чуттям і невичерпною енергією. Ви гуртуєте навколо себе аудиторію вимогливих та вірних читачів, які сьогодні серед великого розмаїття обирають саме вашу газету. Це і є нагорода за професійність та компетентність, за вміння відчувати пульс життя та оперативно реагувати на потреби читачів, вести з ними активний діалог.

А це є не дивно, адже ваш колектив працює під керівництвом талановитої, творчої, чесної й відповідальної людини Валентини Храбуст.

ШАНОВНА ВАЛЕНТИНО ВІАНІВНО!

Ви завжди уважна й доброзичлива у ставленні до людей, маєте власний, емоційний, стиль спілкування, вмієте чітко викладати й відстоювати свою думку, зберігаючи жіночий шарм, вправно працюєте, очоливши редакцію газети «Громадська думка». І за цим стоять наша до Вас довіра й повага.

Ми пишемося тим, що нам випала можливість працювати з Вами. Бажаємо, щоб доля збагачувала Вас і весь ваш колектив життєвою мудростю, енергією, наїхненням та радістю сьогодення.

Нехай турбота, милосердя, щедрість душі повернуться до Вас сторицею та завжди супроводжують глибока людська відчіність і шана. Дякуємо вам за тісну співпрацю.

З повагою - ВОЛОДИМИР ШЕВЧЕНКО, голова Білоцерківської районної ради, ЛЮДМИЛА МЕРЗЛЮК, голова Білоцерківської районної державної адміністрації

24 СЕРПНЯ 1991 РОКУ ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
УРОЧИСТО УХВАЛИЛА АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНИ
НЕЗАЛЕЖНОЮ, САМОСТІЙНОЮ, ДЕМОКРАТИЧНОЮ ДЕРЖАВОЮ.

Ми обов'язково переможемо!

В Білій Церкві 29 річницю Незалежності України відзначили, як і годиться, піднесено та урочисто. Зокрема, на святковому заході, що відбувся напередодні в театрі, низка гідних земляків отримала нагороди за свою сумлінну працю, за власний внесок у розбудову самостійної України. Так, нагрудний знак «Відзнака міського голови» Геннадій Дикий вручив директору КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг» Ірині Дозі.

Багато грамот Білоцерківської міської ради та її виконавчого комітету отримали фахівці різних галузей міста – лікарі, освітяни, військовослужбовці, правоохоронці, працівники житлово-комунального господарства, сфери транспорту та зв'язку, а також представники структурних підрозділів і комунальних підприємств Білоцерківської міської ради та інші.

Яскравою була і міська церемонія підняття знамен з нагоди Дня Державного прапора України. Право підняти стяги України надали почесним білоцерківцям: **Володимиру ДЮДІ**, заслуженому майстру спорту України з велосипедного спорту, багаторазовому чемпіону України, Європи та світу, **Галині БІЛОГУР** – завідувачці вокально-хоровим відділом школи мистецтв № 5, засłużеному працівнику культури України, **Руслану МАЗУРУ** – завідувачу аnestезіологічного відділення з ліжками інтенсивної терапії міської лікарні № 1, **Михайліві МІНЯЙЛУ** – учніве 11-А класу загальноосвітньої школи № 18, переможцев та призеру предметних олімпіад з історії, зарубіжної літератури, німецької мови, а також літературних конкурсів, **Тетяні ЛЮТІЙ** – заступниці начальника складального цеху ПрАТ «Росава» та **Сергію ЛІСЕНКУ** – підполковнику, начальників групи цивільно-військового співробітництва 72-ої окремої механізованої бригади

Богдан ПАНТЮШЕНКО: «День Незалежності України для мене – особливе свято, адже відзначаю цей день на вільній українській землі, на відміну від 5-ти попередніх років, які я провів у підвалах та застінках проросійських бандитів.

Не цінюючи те, що нам дісталося, ми ледь не втратили свій суверенітет, і лише подіями з 2013 року ми довели, що гідні бути незалежними. Крім того, виявилося, що суверенітет і свободу потрібно захищати постійно та безперервно.

У 2014 році було простіше, бо ворог – Росія – скинув маску і показав свій оскал, а внутрішні вороги, наче щурі, поховалися по норах, і ми знали, хто є хто. Нині ж, приспавши суспільство брехнею, пропагандою, маніпулюючи словами, вони вільно ходять поміж нас, не ховаючись, не поважають нашу історію, мову, плюють на наші цінності, нав'язуючи цінності недолугого, цинічного сусіда.

Ми, українське суспільство, просто зобов'язані присякти будь-якій дії цих негідників, спрямовані проти нашої Батьківщини. Я впевнений, що разом ми обов'язково переможемо!

СЛАВА УКРАЇНІ! СЛАВА НАШИМ ГЕРОЯМ!

кої ради БНАУ Інна Ліщенко, Благочинний Білоцерківського району Православної церкви України, настоятель церкви Покрова Божої Матері Микола Гопайнич.

З нагоди Дня Незалежності Вячеслав Хмельницький вручив найвищу нагороду Київської області – «Орден за заслуги перед Країною» – героеві російсько-української війни Богданові Пантюшенку, який більше п'яти років провів у російському полоні, але не зламався та залишився вірним сином України, та директору Білоцерківської міської лікарні №3 Тетяні Дідич – за вагомий внесок у боротьбу з епідемією коронавірусу.

Після урочистого зібрання відбулася святкова хода до стендів із портретами Героїв, де відбувся молебень за Україну та український народ. Пам'ять полеглих борців за волю та незалежність України присутні вшанували хвилиною мовчання, до стендів із портретами полеглих учасників мітингу поклали квіти.

Добро єднає справжніх

Вкотре мала змогу переконатися, що змінювати світ на краще можливо тільки тоді, коли за це гуртом беруться люди активні та небайдужі. Хто ж ці дивовижні Люди? Один із них – мій білоцерківський товариш, молодий, амбітний, цілеспрямований і, що найголовніше, дієвий підприємець Віктор Шаравара (**на фото в центрі**). Саме завдяки його участі в організаційних моментах, зокрема у забезпеченні комфортої логістики, білоцерківська малечка нещодавно провела незабутній день у столичному розважальному комплексі «X-PARK».

Тут були драйв, спорт, релакс, екозона. А ще – пізнавальна екскурсія парком, вояж катером у супроводі рятувальників і крутих

вейкбордистів, а в результаті – суперові емоції та усміхнені дитячі оченята. Одночасно – дитяче щастя живе в «X-PARK»!

Моя життева філософія – лише разом ми змінимо світ на краще! Тох дякую за розкішний подарунок білоцерківським школярам власникові «X-PARK», мегадрайвовому Юрію Зозулі, волонтерам зі світлими серцями Вікторії Шусть, Світлані Шинкарьовій, Антону Федоренку і, звісно, моєму надійному другові Вікторові Шараварі. Таких, як він, справжніх, небагато, тож велике спасибі йому за вчасно підставлене плече в моєму ревному рухінні, в добрих справах!

Надія Карпенко, громадська діячка

Олег Денисенко: «Підрізати крила цим орлам ніхто і ніколи не зможе»

Хто колись не мріяв про небо? Хто не дивився із заздрістю на чоловіків у формі військової авіації? I хто ж думав, що одногу разу наша держава відмовиться піклуватися про тих, хто захищав саму державу?

• Щороку 18 серпня у Гайку, біля Літака, збирається Рада ветеранів України мікрорайону «Гайок». Так уже традиційно склалося, що саме цей день для них – справжній День авіації.

• Мені із Сергієм Масюком випалачасть бути запрошеними на це свято. Там ми зустріли людей, яким у житті пощастило: їхні мрії збулися, вони займались улюбленою справою – літали. I через усе життя пронесли любов до авіації.

• У цей день ветерани

вшановують пам'ять своїх друзів, чиї душі відлетіли до неба назавжди... Хвилина мовчання об'єднала незнайомих людей. I це не дивно. Адже пам'ять – це те, що відділяє нас із загальної біомаси і робить людьми.

• Ми слухали виступи Бориса Миколайовича Бомка – голови Ради ветеранів України мікро-

району «Гайок», командира полку авіації Валерія Івановича Сулими, голови спілки офіцерів міста Лева Миколайовича Зикіна та вірші Anatolija Єгоровича Калініна в авторському виконанні. А ще під час святкування було багато цікавих і прямічних моментів. Нові знайомства та несподівані зустрічі зі старими друзями.

• I коли я дивився у вічі сивочолим ветеранам, я розумів, що підрізати крила цим орлам ніхто і ніколи не зможе, що саме на цих людях і тримається наша держава. Саме вони – джерело мудрості та нашої слави. Низький їм уклін!

• Нам дуже прямічно було поспілкуватися із ветеранами авіації та віддявити їм за віданість обов'язку і військовій честі. Сподіваюсь, що в майбутньому ми з Сергієм Масюком ще неодноразово будемо зустрічатися з ними у неофіційній обстановці та святкувати День авіації у тому ж складі.

Жасливою польоту, «ластів'ята»!

Іще донедавна я не знат, що в нашему місті є Спілка неповних та багатодітних сімей «Ластівонька». Але одного разу до мене у приймальню заїхала її голова Оксана Мустафаєва. Ми познайомилися, поспілкувалися, і в мене, як у людини, котра завжди переймається проблемами дітей і намагається їм допомогти, виникло бажання дізнатися про цю організацію якнайбільше.

◆ Я зустрівся із чудовими людьми. Дізнався про проблеми багатодітних родин. Але найбільше мене вразили згадані в одній із попередніх моїх статей талановиті діти. Незважаючи на труднощі, вони йдуть до своєї мети і досягають вершин!

◆ I ось дніми мене та моїх друзів – Сергія Масюка й Ірину Терещенкову – запросили до «Ластівоньки» на свято «Школярік», щоби привітати першокласників та їхніх батьків. У цьому навчальному році до школи вперше підуть 60 дітей із багатодітних родин, сімей переселенців із зони АТО та неповних родин.

◆ Я дуже вдячний усім за довіру. I мені прямічно, що ми долучилися до цієї події,

та сподіваюся, що в подарованих портфелях діти будуть приносити додому лише найвищі оцінки!

Олег ДЕНИСЕНКО

На Томилівській запрацювала амбулаторія загальної практики-сімейної медицини

У Білій Церкві проживає близько 210 тисяч громадян, з яких більше 154 тисяч заключили договори з сімейними лікарями. В місті існує два Центри первинної медико-санітарної допомоги. Вони складаються з амбулаторій (наразі їх 18), розташованих у різних районах та безпосередньо у приміщеннях Центрів.

Пріоритетом для відкриття нових амбулаторій є пішохідна доступність мешканців того чи іншого району до свого сімейного лікаря. Більша частина таких відвідувачів – це молоді мами з маленькими дітьми та пенсіонери. Тож нові амбулаторії (за останні п'ять років їх було відкрито 5) будуються чи капітально реконструюються вже з урахуванням потреб маломобільних груп населення.

Мікрорайон «Томилівська» – досить віддалений, а кількість його мешканців складає близько 5 тисяч осіб. До відкриття амбулаторії загальної практики-сімейної медицини №3 там існував лише пункт ме-

Невідкладна допомога отримала автомобілі та обладнання

Дві машини та обладнання: дефібрилятори, електрокардіографи, пульсоксиметри, придбані за кошти міського бюджету, надійшли відділенню невідкладної медичної допомоги, що перебуває на базі Міського центру первинної медико-санітарної допомоги №1.

Передаючи такі необхідні засоби, міський голова Геннадій Дикий зазначив: «Своєму часу була проведена реформа, створена екстрена медична допомога, яка передана в підпорядкування області. Але, на жаль, вона виконувала не всі функції. Проте нам вдалося зберегти у місті відділення невідкладної допомоги. Тільки за цей рік її працівники здійснили близько 4500 виїздів до пацієнтів. Це має важливе соціальне значення, адже не всі люди, які потребують допомоги, можуть прийти до лікарні, наприклад, особи похилого віку. Тому ми й надалі будемо розвивати цю галузь».

До речі, відділення

невідкладної допомоги обслуговуватиме не тільки Центр №1, але і №2. Також воно взаємодіє з сімейними лікарями, педіатрами і терапевтами.

Головний лікар відділен-

ня невідкладної медичної допомоги Ірина Пастушенко зазначила, що у них цілодобово працює 4 бригади, які повністю забезпеченні медикаментами та засобами індивідуального захисту.

ДЛЯ ДОВІДКИ

Відділення невідкладної медичної допомоги було сформоване після відокремлення сфери невідкладної допомоги від вторинної ланки медицини задля швидкого реагування на звернення до оперативно-диспетчерської служби центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, який перенаправляє звернення, що належать до категорії неекстрених. До таких категорій належать: раптове підвищення температури тіла з кашлем, нежиттю, болем у горлі; головний біль, запаморочення, слабкість; біль у попереку, суглобах (радикуліт, остеохондроз, артрит, артроз тощо); підвищення артеріального тиску; більовий синдром в онкологічних хворих; алкогольний, наркотичний, токсичний абстинентний синдром; загострення хронічних захворювань у пацієнтів, які перебувають під наглядом сімейного або дільничного лікаря з приводу гіпертонічної хвороби, виразки шлунка та дванадцятипалої кишki, хронічного запалення печінки, жовчного міхура, кишківника, хвороби нирок, суглобів тощо.

Людмила Мерзлюк – нова очільниця Білоцерківського району

21 серпня голова Київської облдержадміністрації Василь Володін відвідав з робочим візитом Білоцерківщину, під час якого урочисто представив ново-призначеного голову Білоцерківської районної державної адміністрації Людмилу Мерзлюк, яка розпорядженням Президента України Володимира Зеленського 19 серпня 2020 року була призначена на посаду.

Людмила Мерзлюк подякувала Президентові за висловлену довіру, всім присутнім за вітання та за-

явила про свою готовність до реалізації плану дій на посаді голови Білоцерківської районної державної адміністрації, основними напрямками якого є підтримка та розвиток економіки шляхом заалучення інвестицій, відкриття нових робочих місць, розвиток людського капіталу, забезпечення безпеки та рівня комфорту життя громадян, запровадження інновацій в освіту, науку, культуру, створення якісного сервісу для людей.

Після завершення урочистостей відбувся відкри-

тий діалог голови КОДА з активом Білоцерківщини, під час якого було обговорено низку проблемних питань.

З офіційних джерел

«Квітни, моя Україно!»

В міській виставковій залі при бібліотеці-філії №8 відкрилася традиційна виставка народної творчості «Квітни, моя Україно!».

намиста з бісеру Людмили Строган; вази, виконані у техніці коренепластики Віктора Бондаря; картини з насіння та різноманітних круп від Галини Федорової; обереги Ірини Жидецької; вазочки, дощечки та інші побутові предмети, прикрашені декупажем, від Галини Федорової та Марини Сич; писанки та канзаши Ірини Дудчик; дідухи від Тетяни Строка та вишиванки Івана Тупчія.

Поповнилася «сім'я» майстрів новими учасниками і новими видами народного ремесла – це фріволіте від Ніни Кравчук та модульне орігамі від Лілії Хохич.

Дуже приемно зазначити, що зв'язок між досвідченими майстрами та молодими не переривається. Студенти Білоцерківського гуманітарно-педагогічного коледжу та професійного ліцею навчаються народним ремеслам і в майбутньому передаватимуть досвід своїм учням.

Головний спеціаліст міського відділу культури Алла Карабач вручила подяки Катерині Соколовській, Борису Черненку, Ірині Зотовій, Раїсі Скумін, Людмилі Комендант за натхненну творчу працю і вагомий внесок у популяризацію народного мистецтва.

Виставка діятиме до 30 вересня за адресою: вул. Леваневського, 55.

Людов Михайллюк

до корови, то годувальниці дуже скоро не стане...

■ У недавно знекровлену від молоді Польщі нині масово приходять українські заробітчани. Хто ж приде в напівпорожню Білу Церкву? Африканці? Азіати? Як житимуть тут люди, якщо нікому буде наповнювати бюджет? Чи існуватиме загалі наша держава, особливо коли на неї з апетитом поглядає не один наш сусід?

■ Бути патріотом рідної землі – означає її любити. А любити – означає щось зробити або ж потратити. Чому так багато людей розуміюся любити? Так, у нас непрості умови життя, але у нас немає голоду, відсутнія Руйна і нас ніхто вже не жене в кримський ясир. Однак багатьох із нас виховували в дусі радянського матеріалізму, й за мірило в нас переважають матеріальні цінності.

«Мудрий німець на Сіці картопельку садить, А ми її купуємо, імо на здоров'я I славимо Запорожжя, А чиєю кров'ю ота земля напоєна, Що картоплю родить,

то те нам байдуже – Аби добро була для городу».

■ Так пророче описував хазяйновитий український менталітет Тарас Шевченко. Для тогочасних неписьменних селян це закономірно. Але ж нині про власне місто навіть білоцерківці з вузівським дипломом часом знають не набагато більше, ніж колишні неграмотні. Для чого це знати? Щоб уміти любити і зберегти, а не тільки знаважати.

■ Буквально пару прикладів. Автор цих рядків уже понад 15 літ проводить безоплатні (!) екскурсії містом – останній рік під

егідою управління освіти та «Соняшника».

■ Інтерес до них прокидаеться здебільшого у тих, хто на них був, – до того часу наша освіта і виховання обмежується шкільною програмою. Там діти вчать фараонів, сultанів, іноземних королів та імператорів, але інформація про тих, хто подавав життя їх рідному місту, відстояв його у кривавих січах – не за програмою. Але й програма тут не панацея.

■ Серед тисяч дітей, які були на цих екскурсіях, ніхто не знав, де у місті розташований пам'ятник К. Косинському. Якщо врахувати, що це єдина людина, яку було проголошено гетьманом саме у Білій Церкві і його «майдан» звідси розповсюджився на все Правобережжя, то білоцерківці раз у житті могли би щось про нього й дізнатися. Небагато школярів знають про «підручниковий» Білоцерківський договір 1651 року. Коли ж школярів питаш про гетьманів, зображеніх на гривнях, вони часто виймають гривні та називають усіх, кого побачать.

■ У Миколаївській церкві, заснованій відомим гетьманом І. Мазепою, навіть більшість учителів ніколи не були й часто досі дивуються, що тут уже не склад! Хоч дехто з них був у Нотр-Дамі чи турецьких храмах. Вибачте, але не турки і французи зберегли нам наше місто – вони його заювали прагнули!

■ І якщо ми чужого навчаемося, то чому ж свого цураємося? Невже ми виховаемо тільки трудівників для закордону, а не патріотів нашого чудового міста? І якщо не вміємо його по-справжньому любити, то давайте навчимося хоча б не зневажати. Тому що останнє – шлях до пустелі.

Володимир ПЕРЕРВА

Знання – шлях до любові, незнання – шлях до пустелі

тъм і це непосильно), «Платитиму податки» (для декого це вже подвиг!), «Годуватиму бездомних тварин» тощо.

■ Якось трішки прикро стає, коли усвідомлюєш, що чимало майбутніх співгромадян візьмуть тут усе, що можна взяти, а у вигляді «вдячності» залишать зрідка посорговане сміття і пойдуть світ за очі. У нас культівуються суто споживацьке ставлення до Батьківщини, яку слід «доїти», але ні в якому разі не годувати. Але ж навіть найпростіша сільська людина знає: якщо так ставиться, приміром,

